

Strømpebaandet.

Til fru Friederike Brun.

(Isteden for at give det fundne tilbage).

1796.

Kiøbenhavn.

Dee den Vanhellige, hvis Haand
 formaster sig at løse Baand,
 Som Næstens Kones Strømper binde!
 Dee den, som skotter blot dertil
 I et og andet flagre=Spil
 Af overgivne Vestenvindel!
 Ja Dee selv den, der i en Drøm
 Med Tanken nærmer sig en Søm,
 Som at berøre sig ei sømmer!
 Dee hver og een forvovent, som
 Antaster mindste Helligdom,
 Endogsaa den, hvorum han drømmer!
 Jeg finder utilgivelig
 Enhver, som fræf forgriber sig
 Paa mindste Baand, der noget binder,
 fra det, der stærker svage Syn
 Imod Dplysnings vilde Lyn,
 forinden Lysets Sol oprinder,
 Til det, der under Skjørters flig,
 En skyebesløret Iris lig,
 Om yndig Kones Knæ sig vinder.
 Men ogsaa Dee, foragt og Haan

Den feige, som for løse Baand
 Tilbagezitrer som for faste;
 Der høit med Alles driver Spot,
 Men stille for et enkelt blaaf
 Sig ydmyg kan i Støvet kaste;
 Der loe til Millioners Gru,
 Hvis Statens Bælte gif' itu
 Og Krandsen faldt af Himlens Tinding,
 Men med en lav og frygtfom Aand
 Tør ikke røre ved det Baand,
 Som bandt ham til den usle Dinding!
 Dee den, som bag sin Bogreol
 Antaster Manders Soles Sol,
 Og Fredens Helt, og Statens Værner,
 Men trukket af sin Vinkel frem
 Staaer skælvende med hvert et Lem
 Og skraber ud for løse Hierner!
 Dee, Dee mig selv, om Diises Dom
 Var den, jeg brød mig intet om,
 Naar disse Vers for spidse lade;
 Men Dee mig og, ifald et Snert,
 Der traf en Skriblers nøgne Stierte,
 Alig skælvende lod for løse Blade!
 Dog til mit Strømpebaand igien —
 Dee den, og den, og den, og den,
 Som løser sligt, hvor det er bundet;
 Hvis ellers ei ham Elskovs Gud
 Det har om Been af egen Brud
 Engang med egne Hænder vundet.
 Men ogsaa Dee den dumme Knøs,
 Som finder Helligdommen løs
 Paa Templets offentlige Trappe,
 Og ei som Ridder og som Mand
 Seer til, saa hurtig som han kan,
 Et saadant Bytte vips at snappe!

Og nu tilfulde tifold Dee
 Den Digter, som det kunde see
 Ved foden af en Digterinde,
 Og lade ligge, hvad der laae,
 Og ikke sig til Ridder slaae,
 Ved strax det om sig selv at vinde —
 Og ikke heller gav igien
 Hver anden Skicent af den og den,
 End Baandet, som ham her blev givet!
 Jeg appellerer selv til Kant,
 Mon Venus vel en slig Pedant
 Lod finde noget meer i Livet?
 Nei, Muserne saa reent forhadet,
 Saa reent af Gratier forladt,
 O Doris! er den Digter ikke,
 Der trylledes saa mangen Gang
 Af Himlens Toner i din Sang
 Og af dens Glands i dine Blikke.
